

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 454: Nhưng Cũng Không Thể Vì Khó Khăn Mà Tự Lùi Bước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 039)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhưng cũng không thể vì khó khăn mà tự lùi bước】

Điều này rất quan trọng, hiện nay đích thực là khó khăn trùng trùng. Chúng ta phải có sự nhẫn nại, chúng ta phải nhẫn nhục, đột phá hoàn cảnh khốn khó này, không thể tự cản trở chính mình, vì như vậy mới thật sự là bị chướng ngại; hoàn cảnh bên ngoài cản trở thì không sao cả, chỉ cần bản thân có thể tinh tấn không thoái chuyển. Đặc biệt là ở thời đại hiện nay, thời xưa hoàng pháp lợi sinh cần phải có đại đạo tràng, chúng ta không có không gian như thế thì hết cách giảng kinh, đông người như vậy làm sao có thể nghe được? Xã hội hiện đại ngày nay không cần như thế, chúng ta ở nhà sống trong một căn phòng nhỏ, trang bị các thiết bị phát thanh này là được rồi. Những gì chúng ta giảng, không cần thiết phải có người nghe ngay lúc đó, cứ đối diện với máy truyền hình mà giảng, đối diện với máy ghi âm mà giảng, chúng ta thu âm lại, có người mang đến đài phát thanh để phát sóng là được rồi. Cho nên xã hội hiện nay, không cần thiết phải có đại đạo tràng, một căn phòng nhỏ cũng có thể hoàng pháp cho toàn thế giới, vì thế không thể vì khó khăn mà tự lùi bước. Chúng ta ở trong một căn phòng nhỏ có thể hoàng pháp cho toàn thế giới, có thể không cần đến đại đạo tràng. Chúng ta lợi dụng công cụ khoa học hiện đại này, khoa học kỹ thuật càng tiến bộ, đối với việc hoàng pháp lợi sinh của chúng ta càng có sự trợ giúp.

Hiện nay muốn thật sự tu phước, thành thật mà nói lại dễ dàng hơn so với thời xưa. Khoa học kỹ thuật tiến bộ phát triển, giá thành giảm thấp, giống như việc chúng ta in tặng “Đại Tạng Kinh”, người thời xưa không dám nghĩ đến, không thể tưởng tượng nổi! Hiện nay chúng ta có khả năng in tặng “Đại Tạng Kinh”, chúng ta gửi đến Trung Quốc, gửi đến toàn thế giới, mấy năm qua trước sau tôi tổng cộng đại khái đã tặng khoảng tám trăm bộ, không hề khó! Lần này đến nơi đây, các đồng tu ở đây phát tâm chuyển băng ghi âm “Kinh Vô Lượng

Thọ” thành đĩa CD, đây là việc tốt, hiện nay dung lượng của đĩa CD này không lớn, một đĩa chỉ có bảy mươi phút, hình như là bảy mươi bốn phút. Băng ghi âm mỗi lần chúng ta giảng là một tiếng rưỡi, chín mươi phút, cho nên họ phải cắt ghép (biên tập) lại. Băng gốc của chúng ta là một trăm lẻ bảy cuộn, hiện nay họ cắt ghép ra đại khái là một trăm ba mươi tám đĩa, thành một bộ. Tương lai họ làm một chiếc hộp, rất tinh xảo, thiết kế cũng rất đẹp đẽ, một bộ là một trăm ba mươi tám đĩa. Công cụ như vậy, tốt hơn băng ghi âm rất nhiều. Nó không sợ nóng, không sợ nhiệt độ cao, nó không sợ nước, ngâm trong nước nó cũng không bị hư hỏng, cũng không sợ đóng băng, âm vài chục độ đối với nó cũng không hề hấn gì, có thể bảo quản lâu dài mà không bị biến đổi âm chất, điều này rất tốt. Hôm nay có đồng học bảo với tôi, đĩa CD đã tiến bộ rồi, sang năm sẽ có loại dung lượng chứa được hai tiếng đồng hồ. Tôi nói như vậy thì quá thuận tiện rồi. Chúng ta ở đây giảng kinh mỗi lần hai tiếng đồng hồ, một lần một đĩa, thì càng thuận tiện hơn, không cần phải mất công bận tâm đến sự phiền phức của việc cắt ghép nữa. Mọi người phát tâm làm sự việc này, tốt! Có một vị đồng tu, tôi gọi điện thoại hỏi ông ấy, tôi nói: Đây là một cơ hội tốt, ông thường hay muốn tu phước, cơ hội này ông có muốn hay không. Ông ấy nói: Ông ấy muốn. Làm một ngàn bộ, tiền Tân Gia Ba (Singapore) đại khái là khoảng hai mươi chín vạn, một mình ông ấy gánh vác hết, tôi nói tốt! Quá tốt rồi. Khẳng khái tu phước! Tôi hỏi ông ấy có muốn lưu tên lại không, ông ấy đáp “Ứng vô sở trụ” (Nên không trụ vào đâu cả), không cần để tên. Tốt! Điều này rất khó có được, ông ấy không cần để tên. Không cần nhắc tên ông ấy, cũng đừng in tên lên đó, cứ in “Tịnh Tông Học Hội” là được rồi, vô cùng hiếm có! Đây là gì vậy? Nghe kinh mấy năm nay, ông ấy đã giác ngộ rồi, ông ấy đã có được thọ dụng rồi. Cho nên chúng ta phải lợi dụng công cụ khoa học kỹ thuật, không có đạo tràng cũng có thể làm, không có người nghe cũng có thể làm. Những vị pháp sư học giảng kinh như chúng ta, phải có nghị lực này, phải có tinh thần này, không có người nghe cũng không sao, tôi vẫn cứ giảng mà không bị chương ngại.